

rent by tu musil prokázati okolnosti, odůvodňující úsudek o akceptaci nabídky, tak na př., že adresát tak disponoval zásilkou ho došlou, že při uvážení všech okolností nezbyvá rozumný důvod pochybovati o tom, že dispozicemi těmi byla projevena jeho vůle akceptační (§ 863 odsi. 1. obč. zák.). Takováto situace se však netvoří již pouhým nevrácením zásilky; toto může mít příčinu na př. v nepřítomnosti adresáta, v jeho onemocnění, založení zásilky, v návalu prací a j. Adresátům intensivně zaměstnaným nelze imputovati ani, aby pečovali o včasné vrácení neobjednaných zásilek, zejména když se nehodí ke prostému vhození do poštovní schránky, ani aby odpovídali k bezdůvodným upomínkám platebním, když jim čas jejich stačí sotva k vyřízení nejnnutnější korespondence.

Ovšem dlužno obecenstvu důtklivě odporučiti, aby vracelo zásilky neobjednané, nemá-li úmyslu přijmouti nabídku, a to zejména, pokud jde o zásilky cennější nebo periodické, avšak právního závazku adresátů k opatřením ve směru tom nelze dovozovati z pouhého fakta realní nabídky jim učiněné.

Ano ani povinnost opatrovati neobjednanou zásilku nevyplývá pro adresáta z jejího odesání; zákonem (cit. čl. 323 obch. zák.) ukládá se oblátovi jako takovému jen ve zcela výjimečném případě za zvláštních podmínek v něm vytčených. I ručí tudíž adresát neobjednané zásilky za poškození její jen podle zásad o ručení v mimosmluvních poměrech, tedy zejména ex delicto, při čemž průvodní břímě tíží offerenta.

Obchodnictvu jest doporučiti, nechce-li nésti risiko eventuelní ztráty exemplářů bez objednávky rozesílaných resp. je obětovati jako exempláře reklamní, by offerovalo, jak se to rovněž zhusta děje, jen prospektem s připojením odpovědního formuláře. Každým způsobem by mělo býti vyvarováno se prohlášení, ukládajících adresátu vrácení zásilek pod právními důsledky jednostranně diktovanými. Jsou to prohlášení právně neodůvodněná, která mohou, spočívající na právním omylu, býti jednak na újmu adresátům, kteří nabídku nechtěli přijmouti, avšak přes to pod vlivem omylu platí, jednak také na újmu offerentům, kdyby nastoupili pořad práva proti adresátům na podkladu právním naprosto vratkém. —ý.

Ochrana zákonných nároků na výživné. V posledních desetiletích učinila péče o plnění zákonných nároků alimentálních značný pokrok ve všech státech. Součy nečekají, až bude se jich dovoláváno, nýbrž postupují z úřední moci, pokud jde o ochranu osob nesvéprávných, aby zjistily povinnost k zákonné výživě.

aby buď samy určily rozsah její a způsob plnění aneb přiměly zákonného zástupce, aby ji určití dal, a konečně i aby vymohly na osobě výživou povinné skutečné plnění její. V tomto posledním bodě však jejich úsilí velmi často ztroskotává o vzdor, nedbalost neb lehkomyšlnost osoby výživou povinné. Tato dovede se velmi často vyhnouti své povinnosti, zvláště tam, kde je odkázána na to, co svou činností si vydělá. Stačí, že nepracuje, aneb nepracuje pravidelně, neb že nepracuje stále, nýbrž mění svého zaměstnavatele, kdykoli tuší, že zákonný zástupce je mu na stopě a přikročí k exekuci. Pak nastává honba za osobou k výživě povinnou, při níž je tato ve značné výhodě a zákonný zástupce i poručenský soud v nevýhodě. A konec konců výsledek se rovná nule; zákonný zástupce je stíháním dlužníka unaven i znechucen a poručenský soud ve své autoritě snížen, poněvadž není s to, aby vymohl plnění povinnosti, jež byla pravoplatně uložena. Tyto zkušenosti pohnuly některé státy, že se odhodlaly k dalšímu kroku, jímž má býti plnění zákonných nároků alimentálních podporováno. Opatření, k nimž sáhly, záleží v tom, že stanoveny jsou následky trestní na porušení zákonné povinnosti alimentální, je-li osoba k výživě povinná schopna ji plnit, ale nečiní tak. Prvý krok učinilo zákonodárství norské v zákoně o ochraně mládeže z 10. dubna 1915; v posledních letech nastoupena podobná cesta ve Švýcarsku (kantonální zákon lucernský z 15. dubna 1923) a letošního roku v republice rakouské zákonem z 4. února 1925 č. 69 B. G. Bl.

Význam těchto zákonů tkví ne tak v trestání osoby výživou povinné, jako v tom, aby nebezpečí trestu vzbudilo neb zvýšilo vydatně v této osobě vůli plniti svou povinnost dobrovolně. Na každý způsob zasluhuje tato nová etapa v ochraně mládeže pozornosti i u nás.

Nevážnost k české literatuře právnické. Pod tímto nadpisem otiskuje prof. Sedláček v »Hovorně« Časopisu pro právní a státní vědu« několik poznámek. Stěžuje si, že naše literární kritika je v žalostném úpadku, že čeští lidé spíše referují o knize německé než o knize české. Proto prý se uchyluje praxe skoro výlučně k německým knihám. Spoluvinníky jsou autoři, jichž povinností je starati se o to, aby redakce jejich knihy dostaly. Organizace kritických rubrik je nedostatečná, jsou zpravidla »redigovány listonošem, t. j. přinese-li od někoho nějakou kritiku, je dobře, nepřinese-li, je také dobře«. — Srovnáme-li literární rubriky předválečných a dnešních ročníků na-